

HELSINGIN ORTOD. SEURAKUNTA

Merkkipäiväsankareita muistettu:

Tänä syksynä täyttivät rovastit Serafim Fiilin ja Mikael Ritamo 70 vuotta ja metropoliitta Johannes 50 vuotta.

Helsingin ortodoksisen seurakunnan tiistaiseura yhdessä Helsingin suomalaiset ortodoksit r.y:n kanssa oli pyytänyt tiistaina 16. 10. 1973 vieraakseen kaikki kolme. Tervehdyspuheessaan Kosti Pamilo lausui: Me haluamme näin suuren joukon (80—90 henkeä) läsnä ollessa kiittää Teitä todella pitkäaikaisesta ortodoksisuuden hyväksi tekemästänne työstä, joka osaltanne on ulottunut Suojärven korvista ja Ilomantsin saloilta aina Lapin raukoille rajoille saakka. Edelleen puhuja kertoi esimerkein, kuinka 1930 tienoilla oli Helsingissä vain yksi tie seurakuntaan ja kuinka nyt voimme jo löytää yksitoista eri polkua, jotka kaikki vievät lähelle seurakuntaamme. Näiden joukossa ovat myös vapaaehtoista seurakuntatyötä tekevien tiistaiseuran ja H.S.O. r.y:n polut.

Rovasti Serafim Fiilin muisteli niitä aikoja, jolloin kourallinen suomenkielisiä ortodokseja etsimällä etsi mahdollisuuksia saada kuulla Jumalan sanaa omalla kielellään. Heidän tarmokas toimintansa johti siihen, että kerättiin varat ja kustannettiin rovasti Ortamo Helsinkiin. Hän piti ensimmäisen jumalanpalveluksen helmikuussa 1933. Lisättäköön vielä se, että pieni kuoro oli harjoitellut tätä tilaisuutta varten 7 vuotta — ennenkuin sai tilaisuuden esiintyä!

Rovasti Mikael Ritamo muisteli menoaan nuorena pappina Suojärvelle. Juuri koulusta päästyään hänellä oli intoa johtaa seurakuntaa, levittää Jumalan sanaa ja olla seurakuntalaisten esimiehenä. »Pian huomasin oikean ortodoksisuuden istuvan niin hyvin Suojärven rahvaassa, joten monta kertaa sanoin itselleni: »Minä olen vähäinen pappi näiden rinnalla. He ovat minulle opettajiani monissa asioissa.»

Välillä illan vetäjä suoritti tiistaiseuran inventoinnin. 80 läsnäolijasta oli vain kaksi Helsingissä syntynyttä! Tämän kunnian saivat Irene Shütz ja Mikko Pröckinen. Salmilaisia oli 17, suojärveläisiä ja impilahtelaisia 10 ja suistamolaisia 6. Siis vahvasti laatokankarjalaista alkuperää.

Tilaisuudessa vieraili Teppo Siilin johtama uusi »Kamarikuoro», jolle KSS:n puheenjohtaja Boris Karppela ojensi Kontro & Kuosmasen rahastosta mk 300,— suuruisen stipendin alkamiskulujen peittämiseksi. Metropolitalle hän luovutti muistolahjana Pertti Virtarannan teoksen »Polku sammui» ja rovesteille Nillo Sauhkeen kirjat »Karjalan praasniekat».

Lopettajaisanat lausui Metropoliiitto Johannes. Hän kiitti illan järjestäjiä onnistuneesta tilaisuudesta ja lausui ilonsa siitä, että heidät oli pyydetty mukaan tähän tilaisuuteen.

VAALIT

Tämän syksyiset valtuuston täydennysvaalit sujuivat karjalaisten kannalta katsottuna myönteisissä merkeissä. Tiedämme, että seurakunta tsaarinvallan aikana oli lähes sataprosenttisesti venäjänkielinen. Myös itsenäisyytemme alkuvuosina suomenkieliset olivat pienenä vähemmistönä. Sotien jälkeen tilanne on ratkaisevasti muuttunut. Suo-

menkielisiä seurakuntalaisia on saapunut Karjalan kirkosta osista. Seurakunta on ortod. kirkkokunnan suurin (yli 12.000 jäsentä) ja valtosaltaan karjalainen. Vaalikelpoisten luettelossa on yksin Palviaisia 64. Karjalaisten passiivisuus jokasyksyistä äänestystä kohtaan on ollut huolestuttava. Tästä on todistuksena pitkä sarja vaalitappioita. Tällä kertaa olivat viimeisetkin karjalaisten edustajat vaarassa joutua paitsioon. Onneksi tällä kertaa heimoviesti kulki. Äänestämässä kävi 1.349 seurakuntalaista. Seitsemän erovuoroisen tilalle valittiin varat. Simo Härkönen, 1100 ääntä, tuontiaagentti, kirkon isännöitsijä Georg Koulias 929, jotka olivat ehdokkaina molemmilla listoilla, myyntijohtaja Kosti Pamilo 724, rakennusinsinööri Mikko Pröckinen 718, kansakoulunopettaja Arto Vasko 716 ja fil.maisteri Sinikka Silonummi 707, kaikki karjalaisten listalta sekä lisäksi valtiot.maisteri Nikolai Marchan 718 ääntä.

Karjalaisten olisi syytä käyttää äänioikeuttaan joka syksy. Seurakunnan valtuustossa on 21 jäsentä ja 7 on joka vuosi erovuorossa. Ellei demokratiassa käytä äänioikeuttaan, joutuu pakostakin harvainvaltaan. Tämä pätee kaikkiin vaaleihin nähden.

MERKKIPÄIVÄ

— 90 vuotta täytti Katariina Paulo, o.s. Peiponen Kuopiossa 20. 11. -73. Hän on kotoisin Salmista.

— 90 vuotta täytti Nasti Sotikov Liperissä 10. 11. -73. Hän on kotoisin Impilahdelta.

— 85 vuotta täyttää Jegor Miettinen Pielaveden Karjalankylässä 31. 12. -73. Hän on kotoisin Salmista.

— 80 vuotta täytti Andreas Shemeikka Keiteleen Kumpuselässä 10. 12. -73. Hän on kotoisin Suistamolta.

— 75 vuotta täytti teknikko Simo Timonen Kemissä kaikessa hiljaisuudessa 7. 7. -73. Hän on syntynyt Aunuksessa, Paateneen pitäjän Suontaleen kylässä.

— 75 vuotta täytti 10. 11. agrologi Timo Maksimainen Kymnlinnassa. Hän on syntynyt Mäntyselän pitäjässä Aunuksessa ja valmistunut agrologiksi Kurkijoen maamiesopistosta 1924. Viimeksi, ennen 1963 tapahtunutta eläkkeelle siirtymistään, hän toimi vuodesta 1951 Karjalan kasvinviljelykoasemalla Anjalassa.

— 70 vuotta täytti 1. 11. Aleksanteri Sinda Pieksämäellä. Hän on syntynyt Suistamolla. Jo 12-vuotiaana hän joutui isänsä kanssa ansaitsemaan leipäänsä savotatöissä. Kesäisin hän oli tukinuitossa jo vuodesta 1914. Talvisodassa hän oli Ulismaisissa ja Kollaalla palvelen konekiväärikompaniassa JR 34:ssä. Jatkosotaan hän osallistui Aunuksen suunnalla KKK:ssa sekä pst:ssä. V 1944 hän tuli Pieksämäelle VR:n palvelukseen. Oloneuvoksen arvon hän sai v. 1963.

— 70 vuotta täytti Jenny (Jouki) Kaurola, o.s. Laine. 15. 12. -73 Jyväskylässä. Hän on syntynyt Vienassa, Vuokkiniemen Pirttilahdella. Hän on heimotyössä suuresti ansioituneen edesmenneen Pauli Laineen sisar, viiden lapsen äiti.

Antti Hirvas kolmas oikealta. Muut: tytöt (olk.) M. Lam-pinen, A. Tsilli, E. Keränen, S. Rummukainen, pojat: T. Keränen, B. Karpela, K. Pamilo, V. Poravaara, Aaro Karhu, A. Jylhä.

— 70 vuotta täytti Pasilan konepajan eläkkeellä oleva seppä Antti Hirvas 17. 10. 73 Helsingissä. Antti on Aunuksen prihoja, syntynyt Mäntyselän pitäjän Koikarin kylässä. Hän vietti lapsuus- ja poikavuodet karjalaisessa talonpoikaisessa ympäristössä. Kävi läpi kylänsä tsaarina-ajan venäläistämiskoulun, jossa oppi, että »sorokat ja pjäät» on yhtäkuin 45. Aunuksen v. 1919 kansannousun mainingit ulottuivat myös Koikariin. 15-vuotiaana hän sai »vintofkan» ja joutui vartioon. Kansannousun epäönistumisen jälkeen Koikarin kautta kulki miehiä pyrkimässä pohjoiseen, jossa englantilaiset liittolaisineen aloittivat sotatoimet puna-armeijaa vastaan ja olivat jo Pyhäniemen—Karhumäen korkeudella. Antti joutui isän käskystä kyytipojaksi ja sille matkalle jäi. Sapuskat muuttuivat englantilais-karjalaisiksi. Tie kulki Maaselkään, Karhumäkeen, Antti oli paimenena ja muuna apuniekkana ja jostakin syystä hänet pidätettiin. Tuli oltua vankina. Joutui Sorokkaan ratatöihin, sitten veturivarikkoon sorvarin oppilaaksi. Englantilaiset poistuivat, isännöys jäi valkoisille venäläisille. Keväällä 1920 valkoinen systeemi romahti. Alkoi punainen kausi. Antti joutui Petroskoin veturivarikolle. Täältä hän meni heinätoihin kotikylään. Nyt vangittiin 10 miestä. Vankileiriltä Antti joutui ratatöihin. Eräs karjalaa puhuva »natšalnikka» kutsui hänet tuomariston eteen. Todettiin, että on alaikäinen. Kotiin. Kyläläiset olivat masentuneita. Nälkä Erästä nuorten besödaillasta neljään pekkaan läksivät piilomökille. Täältä polkivat suomalaisten luo Pälvärvelle. Repola ja Porajärvi olivat silloin liittyneet omin päin Suomeen.

32 karjalaispoikaa ja -miestä lähetettiin Sortavalaan. Ensimmäinen yö nukuttiin poliisiputkassa. Toisena päivänä Suojeluskuntapiirissä annettiin 35 mk rahaa ja täysi vapaus. Nyt avautui renkipojan vakanssi. Ensin Häme-koskella Molanderilla, sitten Alatussa Autiossa, sitten Kivisen hovissa, tutuksi tulivat Pitkäranta ja Läskelänsuu.

Karjalaisille ryhdyttiin antamaan sotakoulutusta. Lapuan autokouluun tuli noin 60 vapaaehtoista. Täällä ja Tuusulassa Antti joutui olemaan 6 kuukautta. Syntyi viimeinen Karjalan nousu. Antin löydämme kk-miehenä Porajärven suunnalla talvella 1921.

1923—24 tapaamme Antin Kemin ja Veitsiluodon teollisuuslaitoksilla, 1925—26 Lohjan Virkkalassa kalkkitehtaalla. Kovat paikat joka puolella, myös Helsingissä. Katajanokalla.

1930 Antti on asevelvollisena Valkoisessa Kaartissa. konekiväärikomppaniassa, alipuseerikoulussa. Alikessuna ulos ja sekatoihin, v. 1937 reservinharjoituksissa Pitkässärannassa ja samana vuonna pääsi »vakinaiseksi» Pasilan konepajaan, aluksi päällelyöjäksi, myöhemmin sepäksi. Tämä urakka päättyi v. 1966, jolloin Antista tuli vapaa-herra, eläkeläinen.

Vapautusta vakinaisesta leipätyöstä Antin piti anoa kaksi kertaa: ensin oli tuo talvisodan ja toisen kerran jatkosodan »savotta». Hänet oli kyllä merkitty »tärkeäksi» työvoimaksi konepajaan, mutta hän tajusi, että heimo ja maa tarvitsivat häntä muualla. Hän sanoikin: »Ellette päästä — minä karkaan.» Ja hän pääsi.

Talvisodassa hän ohjautui Kemissä perustettuun majuri Hämäläisen pataljoonaan, jonka vapaaehtoiset olivat itäkarjalaisia ja inkeriläisiä. Täältä hän joutui kutsutuksi kapteeni Marttinan sissiyksikköön. Hihtämistä, hihtämistä . . . Antti muistelee.

Jatkosodassa hän joutui majuri Pärmin porukkaan. Se se vasta yksikkö. Rivimiehet — 600—700 miestä — oli koottu eri vankiloista. Vain alipuseerit ja upseerit olivat »tavallisia» pulliaisia. Tulikaste tehtiin Säämäjärven suunnalla Onkamuksen loholla. Noin 120 karkasi (tai joutui vangiksi) vihollisen puolelle. Pärmi piti puhuttelun. Tuon hän osasi. Tehtiin pieni puhdistus lisäksi. Loppuporukka taisteli suomalaisen tyyliin, Antti panssaritorjuntajoukkueen johtajana aseinaan 4 pst-kivääriä. Selvää tehtiin. Voi niitä aikoja . . . Karhumäki . . . Stalinin kanava . . .

Tänään Antti on rauhan mies. Tukena on eläke ja Suomalaisen Työväenpankin säästökirja. Toisinaan hän piipahtaa Petroskoihin, toisinaan etelän saarille muiden suomalaisten mukana. Parhaiten hän viihtyy kyykkä-kentällä. Työtoverit, heimo-, ase- ja kyykkäveljet ovat hyväksyneet hänet »karvoineen kaikkineen» omaksi miehelleen.

— 70 vuotta täyttää 25. 1. -74 Pekka Ahonen Joutenen Ahvenlammella.

— 50 vuotta täytti 10. 11. Osuuskauppa Suur-Savon osastopäällikkö Alvi Metsäkallio Mikkelissä. Hän on syntynyt Salmassa, käynyt Savonlinnan kauppooppilaitoksen ja suorittanut osuuskaupallisia erikoiskursseja SOK:n palvelukseen hän tuli 1938. Oli mukana jatkosodassa.

PUHELIN: Suomen puhelintiheys on viime vuoden alussa 100 asukasta kohden 27,8 mikä merkitsee 7. sijaa Euroopassa ja 12. koko maailmassa, ilmenee Puhelinlaitosten liiton tilastosta.

UNKARISSA käy vuosittain 6.500.000 turistia. Heistä 80 % saapuu sosialistisista maista.

(Barnabas Lakatos/Irma Kaipainen
N.K. 18. 11. -73.)

TUONILMAISIIN OVAT SIIRTYNEET:

Paavo Talvela

Jalkaväenkenraali, jääkäri, heimosoturi ja Mannerheimin ritari Paavo Talvela kuoli 30. 9. -73 Helsingissä. Hän oli syntynyt 19. 2. 1897 Helsingin pitäjässä. Hän oli itsenäisen Suomen lahjakkaimpia sotilas- ja johtajahamoja. Hänen nimensä on lujasti piirretty maamme itsenäisyystaisteluun ja Karjalan kohtalonvuosiin.

Talvela liittyi nuorena miehenä vuonna 1916 Preussin Jääkäripataljoona 27:ään ja osallistui vapaussotaan pataljoonan komentajana. Jo heti tässä tehtävässä tämä nuori ja nopeasti ylennetty upseeri osoitti erinomaista lahjakkuutta. Vapaussodan jälkeen Paavo Talvela oli rajavartiopataljoonan komentajana ja osallistui Aunuksen retkeen 1919—20 aluksi pohjoisen ryhmän ja loppuvaiheessa koko retkikunnan komentajana. Karjalan vapaajoukkojen pataljoonankomentajana ja ylipäällikkönä Talvela toimi 1921—22. Jo varhaisessa vaiheessa saavutettu sangen ainoalaatuista käytännöllistä sotilaskoulutusta täydensi erinomaisin arvosanoin suoritettu Suomen Sotakorkeakoulun kurssi vuosina 1924—26 sekä opintokomennus Englantiin.

Legendaarisina ovat jääneet historian lehdille Paavo Talvelan teot talvi- ja jatkosodan aikana. Heti talvisodan alussa hän ryhmä T:n komentajana saavutti Toivajärven—Aittojoen hyökkäysoperaatioissa sodan ensimmäisen strategisesti merkittävän voiton. Näiden voittojen moraalinen merkitys tuntui koko taistelevissa puolustusvoimissamme sekä myös kotiseudun keskuudessa. Se loi uutta uskoa Suomen mahdollisuuksiin ja turvasi niin Ilomantsin kuin Laatokan-Karjalan rintaman jatkuvat taistelut.

Talvisodan lopulla Talvela oli Itä-Kannaksella III Armeijakunnan komentajana ja vuosina 1940—41 hän johti Petsamon kautta tapahtuvaa ulkomaanliikennettä. Jatko-

sodan alkuvaiheessa Talvela oli VI Armeijakunnan komentajana ja johti sen nopeat vastahyökkäysoperaatiot Korpiselästä Tuulosjoelle ja Syvärille. Vuoden 1944 alussa Talvela määrättiin Maaselän ryhmän komentajaksi ja saman vuoden kesällä Aunuksen ryhmän komentajaksi. Hän johti suomalaisten vetäytymisoperaatiot Syväriltä ja Maaselän kannakselta Laatokan koillispuolelle, missä hän vakautti tilanteen. Vuosina 1942—44 Talvela oli myös ylipäällikön edustajana Saksan maavoimien esikunnassa.

Paavo Talvelan toiminta liikemaailmassa ja erityisesti puunjalostusteollisuuden palveluksessa oli myös mittava. Vuosina 1931—36 hän oli Alkoholiliikkeen apulaisjohtajana. Vuosina 1937—46 hän toimi Suomen Selluloosayhdistyksen johtajana ja siirtyi sen jälkeen Etelä-Amerikkaan myymään suomalaista selluloosaa. Vuonna 1950 kenraali Talvela kutsuttiin Suomen Paperin ja Kartonginjalostajain Yhdistyksen toimitusjohtajaksi, jona hän toimi eläkkeelle siirtymiseensä asti 1962.

Siunaus tapahtui Tempelaukion kirkossa 9. 10. -73.

Vainaja haudattiin Kulosaaren Leposaaren hautausmaalle.

Muistopuheen piti kenraaliluutnantti evp. Jorma Järventaus.

Tasavallan presidentin seppeleen laski presidentin ensimmäinen adjutantti, kenraalimajuri Urpo Levo.

Omaisten lisäksi kukkia laskivat mm. puolustusvoimat Mannerheimin ritarit, evp-kenraalit, jääkärit ja sodan aikaiset taistelutoverit.

Nasti Alttavaara

Lokakuun 23. päivänä kuoli Kuhmossa karjalaisen perinteen suuri tietäjä ja taitaja Nasti Huotarinen. Hän oli syntynyt Kontokin pitäjän Akonlahden kyläryhmän Kuikkaniemellä 25. 6. 1885 tai 1883. Kirkonkirjassa on jälkimmäinen syntymävuosi, mutta Nasti itse piti edellistä vuosilukua oikeana. Joka tapauksessa Nasti Huotarinen oli kuollessaan saavuttanut harvinaisen korkean iän. Monien muiden karjalaisten tavoin hän siirtyi Suomeen v. 1922. Se, mitä hän oli ehtinyt kuulla ja nähdä koti-Karjalassa lähes neljäkymmenen vuoden aikana, oli hänen muistissaan hämmästyttävän elävänä. Suomessa eletty puoli vuosisataa ei ollut jättänyt paljon jälkiä hänen henkiseen maailmaansa, kaikkein vähiten

hänen kielenkäyttöön. Syitä siihen, miksi Nasti Huotarinen pysyi akonlahtelaisena läpi elämänsä, voimme vain arvata. Yksi syy oli mahdollisesti se, että hänellä ei ollut lapsia, vaikka hän oli kahdesti miehellä, ensin rajan takana Saarijärven pikkuraisessa kylässä, sitten vanhemmalla iällä Suomessa Jyskyjärveltä lähteneen Yrjö Aittavaaran kanssa; karjalaislapset ovat näet Suomessa nopeasti suomalaistuneet ja vaikuttaneet merkittävästi myös vanhempiensa karjalaisen perinteen väistymiseen. Nasti Huotarisen elinympäristö oli Suomessakin aina karjalainen ja karjalaisuutta arvossa pitävä. Suuri onni — perinteentutkimustakin ajatellen — oli se, että Nasti Huotarinen lähes kaksi vuosikymmentä eli Ontropo-veljensä pojan Vasselein (myöhemmältä nimeltä Vilho Jyrinoja) perheessä, jossa karjalaisuus oli kunniasa. Mutta tärkeä syy hänen vankaan karjalaisuuteensa oli hänen mielenlaatunsa: hän eli ja halusi elää enimmäkseen lapsuutensa ja nuoruutensa Akonlahdessa, olipa suomalainen asuinpaikka sitten Kajaani tai Hyvinkää tai Kotka tai Viipuri tai Kymi tai Oulujoen Maikkula tai Kuhmo. Sukulais- ja tuttavapiirissä hän hiljaisella äänellä kertoi kotiseudun muistojaan — tietenkin samat asiat moneen kertaan. Näin hänen perinteensä säilyi, kun sillä oli käyttöä.

Nasti Huotarisen muistitietoa pantiin talteen jo 1930-luvulla. Haastattelijoina olivat jo edesmenneet tunnetut tutkijat V. J. Mansikka, E. A. Virtanen ja Lauri Simon-suuri. Viimeksi mainittu myös äänitti Nasti Huotarisen runonlaulanta sekä Kotkassa 1938 että (yhdessä Jouko Hautalan kanssa) Helsingissä 1939. Etsiessäni Suomessa asuvien karjalaisten joukosta parhaita kielen ja muun perinteen osaajia tapasin myös Nasti Huotarisen, kiitos ystäväni Vilho Jyrinojan. Ensimmäiset haastattelut tapahtuivat kesäkuussa 1953, ja sen jälkeen olen ollut Nasti Huotarisen luona hänen muistitietoaan tallentamassa kymmenkunta kertaa, tavallisesti naurun kanssa. Suuri osa siitä, mitä Nasti Huotarinen on minulle kertonut ja laulanut, on jo painettuna kirjoissa »Vienen kansa muistelee» (1958), »Kultarengas korvaan» (1971) ja »Vienalaisia lastenlauluja» (1973). Sanamuistiinpanot tulevat valmisteilla olevan Karjalan kielen sanakirjan hyväksi. Voidaan siis perustellusti sanoa, että karjalaisuuden — karjalan kielen ja henkisen perinteen — tutkimukselle Nasti Huotarinen on merkinnyt tavattoman paljon.

Nasti Huotarinen kätettiin Kuhmon kirkkomaahan sunnuntaina 4. marraskuuta. Ruumiinsiunauksen toimitti Kajaanin ortodoksisen seurakunnan kirkkoherra Pentti Hakkarainen.

Pertti Virtaranta

Fil.maisteri, kalevalaisen heimon ja kulttuurin merkittävä ystävä Eino Parikka kuoli 24. 11. Kouvossa. Hän syntyi 18. 4. 1904 Viipurissa ja tuli ylioppilaaksi 1922. Filosofian kandidaatiksi hän tuli 1929 ja maisteriksi 1932. Pian tämän jälkeen hän siirtyi lehtialalle. Vuosina 1934—39 Parikka toimi Karjalan kansalaisliiton sihteerinä ja samalla Karjala—Inkerin päätoimittajana. Päivälehdistön palvelukseen hän tuli 1937 Karjalan toimitussihteeriksi, jona hän toimi vuoteen 1945. Valojuovan päätoimittajana Parikka oli 1945—46, Kansallisen kokoomuksen sanomalehtipalvelun toimituspäällikkönä 1947—50. Oikeistolehdyt ry:n toimittajana 1950—53 ja Uuden Suomen artikkelitoimittajana 1953—56. Vuodesta 1957 hän toimi Kulosaaren

Eino Parikka

yhteiskoulun suomenkielen opettajana.

Eino Parikka oli yliopistolaisen sanomalehtiopetuksen uranuurtaja ja toimi opettajana viidellä ensimmäisellä kurssilla Helsingin yliopistossa 1954—58. Hän toimi myös monissa luottamustehtävissä useiden järjestöjen piirissä, mm. Suomen sanomalehtimiesten liiton varapuheenjohtajana 1951—57 ja Pohjois-Nordenin keskushallituksen jäsenenä 1953—56. Hän oli mukana useiden erikoisjulkaisujen toimituskunnissa.

Parikan harrastuksiin kuului mieskuorolaulun ja rotarytoiminnan lisäksi myös tietokilpailu. Hän oli 1945—72 Yleisradion Viisasten kerhon jäsen n:o 2.

Kyykkäveli, puhelinasentaja Kauko Virkkunen kuoli sydänkohtaukseen 4. 11. -73 Kainuun Keskussaira-alassa. Kauko oli syntynyt Suojärvellä Havutusoukon kylässä 4. 10. 1930. Isä tuli Suojärvelle Kanta-Suomesta, äiti oli suojärveläinen, o.s. Kuikka. Kyykän lisäksi Kauko harrasti vapaahetkinään kalastusta ja metsästystä. Leppoisa unta toivottavat kyykkäveljet kautta maan.

— Outi Härkin, o.s. Tertsunen, kuoli 3. 11. 1973 Valtimolla. Hän syntyi Suojärven Heinäselässä ja solmi aikanaan avioliiton naapurikylän Santeri Härkimen kanssa. Avioliitto oli pitkä ja onnellinen.

Kotinsa he perustivat Parpeinselän kauniille mäelle. Pienellä maatilalla suuren lapsiparven kasvattamisessa

Outi Härkin (vas.), emäntä ja dementti Kuutti, Santeri Härkin, kaikki tuonilmaisissa, nuorempi heimoveli elää.

Kyykkä

Turkulaiset kyykkäveljet talvisissa merkeissä. Paullilta on tulossa »patšku». Valok. P. Kyytinen.

SUOMEN LADUN kesäleirin kyykkäkilpailun lopputulokset:

Yleinen sarja: 1) Karhulan Latu, 2) Suonenjoen Latu, 3) Kemin Latu.

Sekasarja: 1) Pielisen Latu I, 2) Janakkalan Latu, 3) Kemin Latu I.

riitti totisesti työtä ja aherrusta yllin kyllin. Outilta riitti sydämen lämpöä ja rakkautta kaikille, vieraillekin, joka poikkesi taloon. Kun talo paikkautui Kaitajärven-Moiseenvaran maantien puolivälillä ja Outi sekä Santeri todettiin ystävällisiksi ja vieraanvaraisiksi, ei vieras ollut harvinaisen.

Onnellisia työntäteisiä vuosia kesti kotikonnalla siihen saakka, kunnes vieras sotavoima ja tunnettu evakkomatka heitti koko perheen Pohjois-Karjalaan, Valtimolle. Elämä ei loppunut siihen. Uusi koti nousi entistä ehompaa, vaikka mielessä oli aina oma koti Karjalassa. Täällä Outi eli onnellisena poikansa Ilmarin perheessä elämänsä loppuun asti.

Outi oli esimerkillinen pieneläjän vaimo, korven kasvatti. Mikään työ ei ollut hänelle vastenmielistä. Muistellussa hänen uhrautuvaa elämänmyönteistä työtään tulee väkisin mieleeni Lemminkäisen äiti Kalevalasta.

Outille ja Santerille karttui kuusi lasta, jotka kaikki ovat hyvässä yhteiskunnallisessa asemassa.

Outi sai siunatun sijan Valtimon kauniissa ortodoksisessa kalmistossa. Kalmaamaan saapui yli 150 saattajaa. Adresseja tuli 75. Hyvää on hyvä muistella:

Sija on maassa mennehillä
Kalmassa kaonnehilla.

P. M.

Semen Pappi kuoli Lieksassa 22. 11. -73. Hän oli syntynyt Suojärvellä 21. 7. 1883.

Pekka Häkki kuoli 12. 11. -73 Juuassa. Hän oli syntynyt Suojärvellä 21. 6. 1888.

KYKKÄKALENTERI: jokainen laji pysyäkseen viereänä vaatii kilpailutoimintaa.

— Kyykän SM-kilpailut joukkueille 1974 pidetään Hämeenlinnassa lauantaina viikkoa ennen juhannusta KL:n kesäkisojen yhteydessä.

— Seurasaaren tämän talven »kolmen kuukauden» mieskohtaiset kilpailut pidetään tammi-, helmi- ja maaliskuussa kunkin kuukauden ensimmäisenä lauantaina ja sunnuntaina eli 5.—6. 1. 74, 2.—3. 2. 74 ja 2.—3. 3. 74 alkaen klo 12. Naiset kilpailevat vastaavasti viikkoa myöhemmin.

— Salmi-maljasta otellaan Helsingissä Taivallahden kentällä 3 kertaa: sunnuntaina 17. 2., 17. 3. ja 21. 4. -74. Kilpailu käydään Helsingin salmilaisten ja Seurasaaren kyykkäjoukkueiden kesken entiseen tapaan.

— Tämän vuoden »Kalevalanpäivän viikon» eli »kulttuuriviikon» päätilaisuus piletään Lahdessa sunnuntaina 24. 2. -74. Viikon teemana on tällä kertaa nuorison perinneviikko, tarkemmin sanoen nuorten leikki, liikunta ja ilonpito (ilonpito ilman huumausaineita). Järjestäjinä ovat Lahden karjalaiset, Etelä-Hämeen nuorisoseuraliitto ja Kalevalaiset Naiset. Toivottavasti myös Lahden kaupunki saadaan mukaan. Olisi hyvin suotavaa, että Lahden karjalaiset ottaisivat järjestääkseen samana päivänä (24. 2.) kyykän valtakunnalliset talvikisat. Osanotto voisi olla rajoittamaton tai rajoitettu. Kyykästä kiinnostuneille nuorille voitaisiin samalla esitellä välineitä ja itse peliä.

Piirimestareita

Valtakunnallisten kilpailujen ohella on ruvettu yhä enenevässä määrässä taistelemaan karjalaispiirien mestaruuksista. Vastaisuudessa tämä kilpailumuoto entistään kasvaa ja voimistuu. Onhan kyykkävaltuuskunta aikaansaanut piirikilpailuihin oman mitalinsa, joita saatiin tilata kulta-, hopea- ja pronssimitaleina viiden markan hintaan Karjalan Liitolta. Teemme tämän vuoden kilpailuihin pienen katsauksen löytääksemme ne »isot kuhat».

KESKI-SUOMI: kuudennen piirimestaruuskilpailut pidettiin Tikkakoskella 26. 8. -73.

Joukkuekilpailun tulokset: 1) Jyväskylä I, 2) Tikkakoski I, 3) Tikkakoski II, 4) Jyväskylä II, 5) Jyväskylä III, 6) Suolahti I.

Mieskohtaiset tulokset, A-sarja: 1) Voitto Pulkkinen +21 Tikkakosken Karj., 2) Kari Rainivaara +19 Jyväskylän Karj., 3) Matti Silvast +18 Tikkakosken Karj., 4) Kari Kallioinen +17 Jyväskylän Kar.

B-sarja: 1) Turkka Perus +18 Tikkakosken Karj., 2) Lauri Kotilainen +17 Jyväskylän Karj., 3) Heikki Majuri +16 Jyväskylän Karj., 4) Veikko Kotilainen +12 Jyväskylän Karj.

C-sarja: 1) K. Tirri +1 Suolahden Karj., 2) Erkki Kotilainen —2 Jyväskylän Karj.

Naisten sarja: 1) Kaija Pulkkinen Tikkakosken Karj., 2) Brita Pulkkinen Tikkakosken Karj., 3) Anja Aunola Tikkakosken Karj. — Kyykkäterveisin Irma.